

ת"פ 52850/11/15 - מדינת ישראל נגד ע צ

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 52850-11-15 מדינת ישראל נ' צ
ת"פ 47502-12-15 מדינת ישראל נ' צ

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוליה מינביץ' לשכת תביעות לכיש
נגד הנאשם ע צ ע"י ב"כ עו"ד יפעת זינר במינוי הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום, אשר אוחדו לכתב אישום מתוקן מיום 7.3.17, שכן שניהם נוגעים לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם כנגד בת זוגו בעבר, המתלוננת חח"א:

א. האישום הראשון מייחס לנאשם עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד, מיום 20.6.15, בכך ששתה אלכוהול, השליך בקבוק יין לרצפה, בעט בכיסא, העיף קופסה, וכאשר הגיעו שוטרים למקום, איים על המתלוננת בכך שצעק כי ירצח אותה.

ב. האישום השני, שהוא הראשון כרונולוגית, מייחס לנאשם עבירות של איומים, תקיפת בן זוג והטרדה באמצעות מתקן בזק. נטען כי ביום 22.3.15, על רקע סירוב של המתלוננת לאפשר לנאשם לראות את הבת המשותפת, הוא סטר לה בפניה, משך בשערותיה וטלטל אותה. עוד נטען, כי ביום 13.3.15, איים הנאשם על המתלוננת בכך ששלח לה הודעת טקסט בה נכתב: "את רוצה להראות לי את הילי או שאת גמורה בעיתון של השבוע". נטען גם שבין החודשים מרץ עד מאי 2015, השתמש הנאשם במתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד או להרגיז את המתלוננת, בכך ששלח למתלוננת מסרונים רבים.

2. לגבי האיום בהודעה וההטרדות הטלפוניות, הראיות המרכזיות, הן ההודעות הרבות ששלח הנאשם למתלוננת והן אינן במחלוקת. המחלוקת היא רק לגבי הסוגיה אם ההודעה מיום 13.3.15 מהווה איום. לגבי אירוע האלימות מיום 22.3.15 ניצבות זו מול זו עדות המתלוננת מול עדותו של הנאשם, גרסה כנגד גרסה. לגבי האירוע נשוא האישום הראשון מיום 20.6.17 - ישנן עדויות של שני שוטרים מול

עדותו של הנאשם.

3. **התייחסות כללית למתלוננת** כבר כאן בפתח הכרעת הדין יצוין, כי בניגוד לבנות זוג אשר מנסות להשחיר ככל הניתן את הנאשם, ועולה תהייה לגבי מניעיהן, הרי שהמתלוננת ניסתה ככל האפשר לצמצם את חלקו של הנאשם, וציינה כי הוא אבא טוב. יחד עם זאת, היא אישרה את כל האירועים כולם ומכאן האמינות שבגרסתה.
4. המתלוננת החלה את עדותה בכך שאמרה כי איננה מחפשת מלחמות עם הנאשם, הוא אבא טוב לילדה המשותפת, ובתקופה האחרונה הוא מתנהג באופן ראוי, הוא אדם טוב ואין לה פחד מהנאשם. בסיום עדותה של המתלוננת, היא ביקשה לומר דברים מן הלב ואמרה: **"אני מבקשת להבהיר, עמיר הוא בתקופה שהוא בסדר איתי. אני מקווה שהוא ימשיך להיות בסדר לטובת הילדה, ואם הוא רוצה שעה לפני, אני נותנת לו וכיף להיות ככה אז למה לא? אני מוכנה לוותר על ההודעות, על התלונה והכל. תפסיק עם המלחמות ומי שמלחמות זה לא לטובת הילדה וזה מה שאני מסבירה לו..."** (ע' 22 ש' 9-12 לפרוט'). מכל האמור לעיל עולה, כי אין מדובר במתלוננת המנסה להעליל או להשחיר, ולכן יש מקום לאמץ את עדותה.

ההודעות הטלפוניות

5. הוגשו בהסכמה שורה של הודעות SMS ששלח הנאשם למתלוננת. מדובר בהודעות רבות, לעיתים דקה אחרי דקה, אשר נמשכות גם לאחר שהמתלוננת משיבה לנאשם ביום 15.3.15, כי עוד הטרדה אחת והיא תפנה למשטרה.
6. בין ההודעות נמצאת ההודעה נשוא האיומים, כדלקמן: **"את רוצה להראות לי את הילי או שאת גמורה בעיתון של השבוע דלקת"**. המתלוננת הסבירה כי ההודעה נכתבה על רקע סכסוך בנוגע להסדרי הראייה של הילדה המשותפת. המתלוננת נשאלה למה התכוון הנאשם בהודעה זו, והשיבה כי היא הבינה שהנאשם מנסה לפגוע בה בכל דרך אפשרית (ע' 16 ש' 20 לפרוט').
7. הנאשם בעדותו, אישר כי שלח למתלוננת את ההודעה, בה כתב לה שאם לא תראה לו את הילי היא תהיה "גמורה בעיתון של השבוע". לטענתו, אין מדובר באיום, שכן הוא רצה לפרסם בעיתון את הסיפור של גניבת הזרע.
8. בעניין זה, בהלכת חמדני קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש, כי קיים גבול בו ביטוי שיש בו "איום" יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת והופך להתנהגות אסורה. לקביעתה, ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר: האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כ"מאיים", ולא רק כ"מזהיר"

(ע"פ 3779/94 **חמדני משה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408, 416-417 (1998); ור' גם: ע"פ (מחוזי מר') 1249-11-07 **אליהו יעקובי נ' מדינת ישראל**, (2009); רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, (2006)).

9. בענייננו, עיון ברצף ההודעות ששלח הנאשם **ת/7** מלמד כי אין יסוד לדבריו. רצף ההודעות מלמד כי אכן מדובר בהטרדה באמצעות טלפון. פעם אחר פעם הוא מקלל את המתלוננת ומאיים עליה. עשרות הודעות בזו אחר זו. אין מדובר רק בתגובה, כפי שהנאשם טען, אלא בהטרדה קשה.

10. באשר לדברי האיומים - מי ששולח הודעה לבת זוגו כי היא תהיה "גמורה בעיתון של השבוע", צופה בהחלט כי מקבלת ההודעה תבין את הדבר כאיום ממשי לפגוע בה. המתלוננת העידה כי אכן נתקפה בפחד, והדברים מדברים בעד עצמם.

אירוע האלימות ממרץ 2015

11. באשר לאירוע האלימות הראשון, נשוא האישום השני מיום 22.3.15 - המתלוננת העידה כי באו לערוך חיפוש בבית הוריו של הנאשם והנאשם חשב שהיא זו שהלשינה למשטרה ולכן הגיע לדירתה קילל אותה ונתן לה סטירה, כינה אותה בכל מיני מילים ומשך לה בשיער והכל במרפסת ביתה, כאשר היא ישבה על כיסא נמוך ליד שולחן קטן והנאשם בא מהצד ומשך לה בשיער (עמוד 13-14 לפרוטוקול).

12. גם בחקירה הנגדית, חזרה המתלוננת על גרסתה: "**...באנו והלכנו תקופה, עד שנפרדנו סופית, שבתקופה שהיינו ולא היינו, בתקופה הזו הוא משך לי בשיער ונתן לי סטירה, ואל תשאלי אותי על תאריכים. זה הסיפור. זה האמת. וזו האמת ואני מוחלת לו...**" (ע' 20 ש' 7-9 לפרוט').

13. ניכר אפוא כי המתלוננת לא רצתה בהליך המשפטי, והיתה מוכנה אפילו לוותר על תלונתיה. לכן כל הטענות של הנאשם כאילו מדובר בעלילת שווא, הן טענות שלא היה להם מקום.

14. הנאשם בחקירתו היה נסער, התפרץ ולא השיב לעניין. לא היה לנאשם הסבר של ממש לכך שהמתלוננת עמדה על דוכן העדים, אמרה שהיא סולחת לו, אולם ציינה כי הדברים אכן קרו.

15. באשר לאירוע מיום 22.3.15, טען הנאשם כי בכלל לא היה בבית, שכן לא הפר צו ההרחקה. דא עקא, שכאשר הוגש צו ההרחקה **ת/8**, עלה כי צו ההרחקה הוצא רק ביום 21.6.15, היינו לאחר שני האירועים נשוא תיק זה.

16. הנאשם התבקש בחקירתו להבהיר, מדוע שהמתלוננת שסלחה לו תעיד כי תקף אותה. הוא השיב כי אחיה השוטר אמר לה שתועמד לדין אם תחזור בה מעדותה. יצוין כי לא כך התרשם בית המשפט מעדותה של המתלוננת.

17. יצוין כי בניגוד לטענות הנאשם, השוטר סעדון הכחיש מכל וכל את מעורבותו של אחיה של המתלוננת אבוקסיס, שוטר לשעבר, בחקירה. יש לקבל את עדותו של סעדון בעניין זה. ואולם, לאחר שהמתלוננת העידה כפי שהעידה, לא ברורה הטענה לגבי אבוקסיס.

18. הסנגוריה חקרה ארוכות את השוטר דני סעדון שהיה ממונה על החקירה. גם אם נפלה תקלה בכך שהוסף בכתב יד באמרה ת/1א, החשד לשיבוש הליכי חקירה, הרי שלא באה כל טענה של ההגנה כנגד קבילות האמרה, שממילא אין בה הודאה. גם העובדה שלאחר מכן נדרשה השלמת חקירה בחקירה נוספת של הנאשם באמרה ת/1ב, כאשר ההודעות הטלפוניות היו בידי השוטר כנראה עוד קודם לכן - אין מדובר במחדל מהותי שפוגע בחומר הראיות.

19. יצוין כי המתלוננת ציינה, כי האלימות הופנתה כלפיה לאחר חיפוש שנערך בבית הורי הנאשם, כשהוא חשד שהיא "הלשינה". במהלך חקירתו הנגדית של סעדון, אותר דוח החיפוש בבית הוריו של הנאשם, אשר אכן טוען את מועד האירוע הראשון ממרץ 2015, כך שטענתה של המתלוננת, שהנאשם תקף אותה על רקע סברתו כי היא הלשינה למשטרה - היא טענה שיש לה חיזוק.

20. עוד טענה הסנגוריה כי מדובר בתלונה כבושה שהוגשה רק לאחר חודשיים במאי 2015. ראשית, נקבע לא פעם כי בנות זוג מהססות להתלונן כנגד בני זוגם ולכן אין בכבישת התלונה כשלעצמה כדי לפגוע במהימנות. שנית, דווקא אם מדובר בעלילה כטענת הנאשם, לא הייתה שום סיבה לטעון כי מדובר באירוע שאירע חודשיים קודם לכן. אם מדובר בעלילה ניתן היה לשייך אותה ליום התלונה.

21. עוד נטען, כי המתלוננת לא זכרה בדיוק את כל הפרטים. המתלוננת ציינה כי מדובר היה באירוע במרפסת ביתה, וכאשר היא ישבה על כיסא קטן והיא ציינה את משיכת השיער ואת הסטירה, ודי בכך כדי ללמד כי האירוע אכן אירע לה.

22. באשר לאירוע זה, כאשר ניצבות עדות המתלוננת, הזהירה והבוטחת, אל מול עדותו הנסערת של הנאשם, שלא נתן תשובות של ממש לדבר - נעלה מכל ספק כי יש לאמץ את עדות המתלוננת, לפיה אכן היתה אלימות מצידו של הנאשם.

אירוע ההיזק והאיום מיוני 2015

23. באשר לאירוע נשוא האישום הראשון מיום 20.6.15, המתלוננת בהגינותה ציינה כי היה אירוע בבית הוריו שהנאשם שבר דברים וזומנו שוטרים, אולם היא לא שמעה את דברי האיום שהנאשם השמיע כאשר הגיעו השוטרים.

24. בעניין אירוע זה, הוגשו בהסכמה דוחות הפעולה של השוטרים סטניסלבסקי וכהן:

א. השוטר סטניסלבסקי בדוח הפעולה ת/4, כותב כי הגיע דיווח מאחיו של הנאשם על כך שהוא משתולל. הם הגיעו לדירה והבחינו בזכוכיות, בדם ובבלגן. הנאשם ישב על הספה בסערת רגשות, שהוא צועק, בוכה ומדמם. אז מופיע בדוח המשפט הבא: "**במהלך הטיפול באירוע, אמר החשוד כי הוא ירצח את גרושתו, אמא של בנו, כחלק מהצעקות שצעק. לציין כי הבחור נראה בסערת רגשות והריח ריח חריף של אלקוהול**".

ב. השוטר שלומי כהן בדוח הפעולה **ת/5** שערך מאותו יום, ציין באופן דומה, כי בהתאם לקריאה נכנסו השוטרים לדירה והבחינו בנאשם יושב על הספה, מכוסה בכתמי דם כשהדירה מלאה בדם ובשברי זכוכיות. האב סיפר להם כי מדובר במחלוקת על רקע הסדרי הראייה של הילדה. כאן מופיע בדוח המשפט הבא: **"לציין כי כל זמן שהותנו במקום, הנ"ל צעק ללא הפסקה ובכה על כך שמתגעגע לילדה, ותוך כדי הצעקות הנ"ל, איים ואמר הייתי הורג אותה אם הייתי יכול, ועל פניו הכוונה היא לבת זוגו שלא נותנת לו לראות את הילד"**.

25. שני השוטרים סטניסלבסקי וכהן העידו בבית המשפט, שניהם חזרו על הדברים ששמעו ולמרות שאין מדובר בציטוט מדויק, שכן מדובר בילדה ולא בילד ובבת זוג ולא בגרושה - הרי שאין מקום להטיל ספק בכך ששניהם שמעו את הנאשם אומר כי יהרוג את המתלוננת.

26. השוטר כהן בעדותו, ציין כי ניסה לדייק בתיאור הדברים הן כאשר הנאשם צעק כי הוא מתגעגע לילדה, והן כאשר הוא המשיך וצעק **"הייתי הורג אותה אם הייתי יכול"**, כאשר השוטר הבין מההקשר שהכוונה היא לבת זוגו לשעבר שלא נותנת לו לראות את הילדה.

27. השוטר סטניסלבסקי הדגיש, כי הוא לא ציטט מילה במילה כל מה שהנאשם אמר, אבל נראה לו חשוב לציין, שהנאשם אמר שירצח את גרושתו. גם אם אין מדובר בגרושה, אין הדבר בפוגם בעיקר, שכן השוטר ציין שלא רשם מילה במילה. ברור כי זה מה שהוא הבין מדבריו של הנאשם (ע' 29 ש' 14-20 לפרוט').

28. כאשר נשאל הנאשם אם איים על המתלוננת באותו אירוע, השיב, שאלוהים ישלם לה ושהוא בחיים לא איים ברצח משום שהוא לא מאיים אלא ישר תוקף (ע' 40 ש' 12-15 לפרוט'). אין צורך להוסיף דבר.

29. הסנגורית טענה כי עבירת ההיזק במזיד הינה בגדר "זוטי דברים". כאשר מסתכלים על מכלול האירועים במהלכם הנאשם השתולל, שבר חפצים, עד שבני הבית נאלצו להזמין משטרה, ובנוכחות השוטרים גם איים על בת זוגו, הרי שלא ניתן לטעון כי מדובר ב"זוטי דברים".

סיכום של דבר

30. לאחר ששמעתי את מכלול הראיות, אני מרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, היינו בעבירות של תקיפת בת זוג, שתי עבירות איומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק והיזק במזיד.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ח, 18 אוקטובר 2017 במעמד הצדדים.